

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLERS

Suzana
Elizabete
Filipsa

KAD ZVAIGZNES
APVIENOJAS

*Suzana
Elizabete
Filipsa*

KAD ZVAIGZNES
APVIENOJAS

*Susan
Elizabeth
Phillips*

WHEN STARS
COLLIDE

*Suzana
Elizabete
Filipsa*

KAD ZVAIGZNES
APVIENOJAS

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111(73)-31
Fi 517

Copyright © 2021 by Susan Elizabeth Philips, LLC.
All rights reserved.

Sūzanas Elizabetes Filipsas romāna
“Kad zvaigznes apvienojas”
publicēšanas tiesības pieder
“Apgādam “Kontinents””

No angļu valodas tulkojusi Ingūna Jundze
Vāka dizains Artūrs Zariņš
Vāka foto © boaphotostudio/pixabay.com

ISBN 978-9934-25-021-7

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
“Apgāds “Kontinents””, 2021

*Visiem skolotājiem, kuri turpina ierasties
pie saviem studentiem.
Mēs esam jums pateicību parādā.*

*“Ja tu dzīvo, noliecis galvu, nav iespējams nēsāt kroni kā
balvu.”*

BEJONSE

PIRMĀ NODAĻA

Pa asfaltēto ceļu braucot uz E=privātās lidmašīnas novietni, Olivija Šora skatījās pa aptumšoto limuzīna logu. Tāda nu bija kļuvusi viņas dzīve. Nācās lidot pa visu valsti kopā ar pārāk dāsni apmaksātu tukšpauri sportistu un pārāk daudzām sliktām atmiņām. Un tas viss tikai kaut kāda luksusa klases rokaspulksteņa pēc.

Tās būs garākās četras nedēļas viņas dzīvē.

Tadiass Volkers Boumens Ouenss pieliecās tuvāk privātās lidmašīnas iluminatoram un paskatījās uz limuzīnu, kas bija apstājies pie trapa. Precīzi trīsdesmit astoņas minūtes vēlāk par norunāto laiku. Autovadītājs piestiedzās pie bagāžnieka un izņēma vienu ceļasomu, tad otru un vēl arī trešo. Tad parādījās tērpu maiss, bet tam sekoja vēl ceturta ceļasoma. Viņš novērsās. – Pie velna! Kur es esmu iesaistījies?!

Kūpers Greiems palūkojās pāri Tadiasa plecam, lai uzzinātu, uz ko viņš skatās. Pēc tam ar nelielu smīniņu se-

jā viņš paraudzījās uz Tadiasa apģērbu. Pēc pasūtījuma šūtas jaunvilnas bikses. Kašmira un zīda sajaukuma džemperis. – Tā vien liekas, ka tev būs uzradusies neliela konkurence sacensībā par labāk ģērbto cilvēku.

Tadiass īdzīgi paskatījās uz vīrieti, kurš bija gan viņa labākais draugs, gan arī ļoti kaitinoša persona. Kā mūžīga skabarga pirkstā. – Man patik labas drēbes.

– Pusi laika tu izskaties pēc sasodīta pāva.

Tadiass zīmīgi pavērās uz Kūpera džinsiem un kapučjaku. – Tikai salīdzinājumā ar tevi. – Viņš uzlika vienu kāju uz otras ceļgala un palūkojās uz saviem ļoti ērtajiem, Itālijā ražotajiem isajiem zābaciņiem. – Un tomēr bija patīkami, ka tu ieradies mani pavadīt.

– Tas bija mazākais, ko es varēju darīt.

Tadiass atzvila ādas sēdekli. – Tu baidījies, ka es neparādīšos, vai ne?

– Varētu būt, ka tāda doma man ienāca prātā.

– Pasaki, kā tu to izdarīji?

– Ko es izdarīju?

– Kā tu pārliecināji firmas “Maršāna pulksteņi” vadību... Nē, atvaino. “Maršāna laikrāži”... ka viņu zīmola vēstnieka lomai es būšu tikpat labs kā leģendārais Kūpers Greiems?

– Nevarētu gan teikt, ka tu esi tukša vieta, – Greiems maigi aizrādīja.

– Sasodīti tieša valoda. Un man ir Heismana balva, lai to pierādītu. Balva, kādas uz plaukta nav pat tev.

Grieiems pasmaidīja un papliķēja viņam pa plecu. – Man tevī vislabāk patīk tas, ka tu nepavisam neesi skaudīgs.

– Tā kā “Maršāns” ir *Stars* komandas oficiālais pulkstenis un viņi nevarēja dabūt tevi, viņi gribēja Klintu Geretu. Tā taču bija?

– Varētu būt, ka viņa vārds tika pieminēts.

Tadiass nosprauslājās, pauzdams netiksmi. Klints Gerets bija ar spožu talantu apveltīts, egoistisks riebeklis un saspēles vadītājs, kuru Čikāgas *Stars* bija uzaicinājuši komandā, lai aizpildītu tukšumu, kas radās, kad Kūpers bija pensionējies. Tas pats Klints Gerets, kuru Tadiasam bija vajadzējis padarīt par labāku spēlētāju un... jā gan... arī aizstāt, ja tas idiotiskais jaunulis bija guvis kādu savainojumu.

Kad pirms sešpadsmit gadiem Tadiass absolvēja koleidžu, rokās turēdams Heismana balvu, viņš bija iedomājies sevi par nākamo Kūperu Greiemu vai Tomu Braidiju, bet ne par puisi, kurš lielāko savas Nacionālās futbola līgas karjeras laiku pavadīs kā saspēles vadītāju iesācēju aizstājējs četrās dažādās komandās. Bet tieši tā viss bija izvērties. Viņš bija zināms kā spožs stratēģis un iedvesmojošs līderis, bet atklājās viens gluži triviāls vājuma punkts. Tā bija viņa perifērā redze, kas nostājās ceļā viņa kļūšanai diženam. Vienmēr ligavas māsa, nekad pati līgava...

Lidmašīnas salona priekšpusē sacēlusies rosība pievērsa viņu uzmanību Dīvai, kas galu galā bija pagodinājusi viņus ar savu klātbūtni. Viņai mugurā bija ar jostu apjozts gaišs putekļu mētelis, melnas garās bikses un tumši zilas augstpapēžu kurpes, kuras piešķīra papildu piecas collas pie viņas jau tā garā auguma. Dažas tumšu matu

šķipsnas bija izlīdušas no mākslinieciskiem rakstiem rotātās šalles, kas bija apsietas viņai ap galvu, līdzīgi kā vecās fotogrāfijās Tadiass bija redzējies Džekijai Kenedijai. Šalles radīto iespaidu papildināja lielas saulesbrilles, kas bija uztupinātas uz viņas garā deguna, padarot viņu līdzīgu agrāko laiku aviatori vai itāļu kinozvaigznei. Viņa nosvieda zemē dizainera radīto auduma somu, kas bija tik liela, ka tajā varētu paslēpt pat retrīveru, un iekārtojās vienā no priekšējiem sēdekļiem, neizrādīdama, ka būtu pamanījusi abus vīriešus.

Līdz lidmašīnas salona tālākajai daļai atvilnija tikko jaušams izsmalcinātu smaržu, augstas kultūras un neslēptas iedomības aromāts, un Kūpers sāka rausties ārā no sava sēdekļa. – Man laiks posties projām.

– Laimīgais draņķis... – Tadiass nomurmināja.

Kūpers labi pazina Tadiasu un apzinājās, ka Dīva pilnībā nav atbildīga par drauga nelāgo noskaņojumu. – Tu esi tieši tas, ko tam sīkajam vajag, – viņš teica. – Klintam Geretam ir pietiekami daudz talanta, lai virzītos uz augšu, bet viņam tas neizdosies bez veča, kurš viņu vadīs.

Un runa bija par trīsdesmit sešiem gadiem... Tikai futbolā šāds skaitlis nozīmēja lielu vecumu.

Kūpers devās uz lidmašīnas salona priekšējo daļu. Piegājis pie Dīvas, viņš mazliet paklanījās. – Mīs Šora.

Viņa pielieca galvu, attāli atpazīdama vīrieti, kurš savulaik bija viens no izcilākajiem saspēles vadītājiem *NFL*. Tas viņai deva visas tiesības izteikt kādu piezīmi, taču šī inteliģentā operdziedātāja klusēja.

Greiems veltīja Tadiasam uzjautrinājuma pilnu skatie-

nu un izgāja no lidmašīnas. Žurka aizbēga no grimstoša kuģa. Bija ļoti jāšaubās, ka Kūpers bija ilgi domājis, pirms noraidīja Maršānu piedāvājumu kļūt par firmas jaunā vīriešu rokaspuļksteņa *Victory780* vēstnieku. Bijušajam spēles vadītājam ļoti nepatika būt šķirtam no savas ģimenes, un pavisam droši varēja sacīt, ka nauda viņam arī nebija tik ļoti vajadzīga. Bet runājot par Klintu Geretu... Jaunais Klints bija pārāk aizņemts, skrienot pakaļ sievietēm un braucot ar ātrām automašīnām, lai lieki tērētu laiku, pārstāvēdams tik prestižu firmu kā "Maršānus" un reklamētu oficiālo Čikāgas *Stars* komandu un Čikāgas pilsetas operas oficiālo pulksteni.

Par spīti tam, ko Kūpers bija sacījis Tadiasam, viņš nemaz nebija tik ļoti pārsteigts par "Maršānu" firmas piedāvājumu reklamēt viņu jauno *Victory780* rokaspuļksteni. Viņiem bija vajadzīgs *Stars* komandas spēlētājs, turklāt Tadiass sniedza labas intervijas. Un bija svarīgi arī tas, ka Heismana balva iepriekšējo gadu laikā viņam bija devusi daudz papildu publicitātes. Tomēr katram, kam bija acis pierē, bija redzams, ka ne jau Tadiasa lielisko metienu vai labās reakcijas dēļ viņš tika aicināts reklamēt "Maršānu laikrāžus" Runa bija par viņa pievilcīgo seju.

– Tu izskaties labāk pat par Bo, – Kūpers bija aizrādījis abu pirmās tikšanās reizē, atsaucoties uz lielisko *Stars* spēles vadītāju Dīnu Robilāru.

Tadiasa izskats bija viņa lāsts.

Kāda no viņa iemīļotākajām bijušajām draudzenēm reiz bija viņam sacījusi: – Tev ir Liema Hemsvērta deguns, Maikla B. Džordana vaigu kauli un Zaka Efrona

mati. Bet tās zilās acis... Teilore Svifta. Pavisam droši. Tā vien liekas, ka visas izskatīgās šās pasaules slavenības ir ievēmušas tev sejā.

Viņš ilgojās pēc Lindijas, bet viņai bija apnikušas abu attiecības bez saistībām. Pēc tam, kad Lidija bija Tadiusu pametusi, viņš nosūtīja viņai jaunu klēpj datoru, lai viņa zinātu, ka viņš netur ļaunu prātu.

Gadu gaitā viņš bija darījis visu iespējamo, lai savu izskatu padarītu raupjāku. Pāris reižu viņš bija uzaudzējis bārdu, bet tad ļaudis sāka izteikt piezīmes, ka viņš līdzinoties tam čalim no "Piecdesmit nokrāsām". Viņš bija izmēģinājis pornozvaigznes cienīgas ūsas, bet panāca vien to, ka sievietes sāka viņam teikt, ka viņš izskatās īpašs. Viņš reiz uz neilgu laiku bija pat atļāvies kļūt ironisks un izveidojis sev vienu no tiem matu mezgliem pakausī, kādus mēdz rādīt slepkavām filmās. Diemžēl viņam šī frizūra labi piestāvēja.

Vidusskolā visiem puisiem uz sejas metās pūtītes. Tikai ne viņam. Un viņam nekad nebija vajadzīgas zobu breketes. Viņš nekad nebija izskatījies dīvains. Viņš nebija lauzis degunu, nebija ticis pie rētām uz zoda, kā tas bija citiem līgas spēlētājiem. Viņa mati nekļuva plānāki. Un vēders neapvēlās apaļīgs.

Tadiass vainoja savus vecākus.

Bet viņa izskats deva arī savu labumu. Slaidais, sešas pēdas un trīs collas garais augums palīdzēja viņam gūt papildu ienākumus. Un viņam nepatika pelnīt naudu. Šo gadu laikā viņš bija aizdevis savu seju vīriešu odekolona reklāmām, vilcis uz pēcpuses dizaineru radītas apakšbik-

ses un viņa mati tika izmantoti, lai cildinātu dažus pār-
mēru dārgus veidošanas produktus, lai gan viņš pats se-
vi nekad neapgrūtināja ar tādu lietošanu. Un tagad šis...

Pāris nedēļu ceļā, reklamējot Maršānu jauno
Victory780. Dažas fotogrāfijas un intervijas, un finālā bi-
ja paredzēta viņa parādīšanās viesu statusā firmas riko-
tajā lielajā Čikāgas pilsētas operas galā pasākumā. Necik
daudz svīst vis nenāktos. Bet bija tikai viens āķis. Viņš re-
klamēs *Victory780*, savukārt operas zvaigzne Olivija Šo-
ra virzīs tirgū šās firmas radīto dāmu rokaspulkstenu
*Cavatina*3.

– *Bonjour! Bonjour!* – Lidmašīnas salona priekšējā da-
ļā, rokas uz priekšu pastiepis, parādījās Anrī Maršāns.
Franču akcents no viņa vārdiem pilēja kā *Nutella* krēms
no siltas pankūkas. Garie, brūnie mati bija atķemmēti vi-
ņam no pieres un slīga uz krekla apkaklītes. Pat neuzli-
cis galvā bereti, viņš šķita Kontinenta vēsmu ieskauts.
Viņš bija tievs, apmēram piecas pēdas un deviņas collas
garš, ar garenu seju un asiem vaibstiem. Mugurā viņam
bija nevainojami piegriezts ogļu melns vilnas uzvalks. Uz-
reiz bija redzams Eiropas meistarū darbs, jo Amerikas
amata brāļiem tā neizdevās. Tiesa gan, Tadiasam bija tāds
pats svītrots kakla lakatiņš, kuru viņš reizēm nēsāja pēc
Eiropas modes. Un kāpēc gan ne?

Maršāns piegāja pie Dīvas. – Olivija, *ma chérie*.

Viņa pastiepa roku. Viņš to noskūpstīja, itin kā viņa
būtu kāda sasodīta karaliene Viktorija. Pat Tadiasam bi-
ja zināms, ka viņa ir uzaugusi Pitsburgā un bija vienīgais

bērns divu nu jau mūžībā aizgājušu mūzikas skolotāju ģimenē. Tadiass bija izpildījis savu mājasdarbu.

Anrī paskatījās uz lidmašīnas salona tālāko daļu un jau atkal izstiepa rokas. – Un Tadias, *mon ami!*

Tadiass draudzīgi pamāja viņam ar roku un apsvēra domu par to, ka vajadzētu uzzināt viņa drēbniekmeistara vārdu.

– Mums visiem gaidāms īsts piedzīvojums. – Atkal jau vēcināšanās ar rokām. – Pirmā pietura Fīniksa, kur jūs, madam esat dziedājusi sirdi plosošo Dulcinejas āriju no *Dona Kihota*. Un jūs, mans draugs, Tadias. Septiņdesmit jardus metiens spēlē pret Arizonas *Cardinals*. Slavas dienas, vai ne? Un slava joprojām mirdz visā spožumā.

Dīvai varbūt, bet ne jau Tadiasam.

Anrī pagriezās pret jaunu sievieti, kas bija sekojusi viņam lidmašīnā. – Šī, *mes amis*, ir mana asistente Peizlija Roda.

Vai Tadiasam tā tikai šķita, vai patiešām Anrī pārmēru gaišais smaids piepeši bija apsūbējis?

Peizlija izskatījās tā, itin kā būtu gatava tūdaļ pat šķērsot studentu pilsētiņu un doties uz savu psiholoģijas lekciju 101. auditorijā. Gari, blondi mati, pārāk pareizs deguns, slaidis augums, kas ietērpts īsos svārciņos un blūzītē, kura aizmugurē atstāta neielikta aiz svārku jostas. Kājās īsi zābaciņi. Un viņa izskatījās ļoti garlaikota, itin kā uzkāpšana uz privātas lidmašīnas klāja būtu sagādājusi ārkārtīgi lielu piepūli.

– Peizlija asistēs mums visa šā ceļojuma laikā. Ja jums

kaut kas ir vajadzīgs... jebkas... lūdzu, dariet viņai to zināmu.

Tadiass gandrīz jau gaidīja, ka saklausīs pār Peizlijas lūpām pārslīdam: "Vai nav vienalga?" Diezin vai viņa būtu varējusi izskatīties vēl mazāk ieinteresēta kādam kaut ko asistēt. Viņam bija aizdomas, ka šās sievietes nolīgšana bija saistīta ar kāda pretpakalpojuma sniegšanu.

Jaunās sievietes skatiens pievērsās Tadiasam, un viņš pamanīja pirmo intereses dzirksti. Izlikdamās nemanām Dīvu, viņa taisnā ceļā devās pie Tadiasa un apsēdās tieši viņam blakus. – Es esmu Peizlija.

Viņš pamāja ar galvu.

– Mans tētis ir liels futbola cienītājs.

Tadiass izmantoja savu standarta atbildi. – Priecājos to dzirdēt.

Lidmašīnai paceļoties, Peizlija turpināja iepazīstināt Tadiasu ar savu saīsināto... tomēr nepietiekami saīsināto... dzīvesstāstu. Nesen absolvējusi Dienvidkalifornijas koledžu. Diplomēta komunikāciju speciāliste. Tikko izšķīrusies ar savu puisi. Viņa esot sena dvēsele jaunā ķermenī. Tādu vērtējumu deva viņa pati, nevis Tadiass. Viņas dzīves mērķis bija kļūšana par kādas lielas... jebkuras lielas slavenības personisko asistenti. Un... tikai pagaidiet vien... viņas vectēvs bija labos draugos ar Lisjēnu Maršānu, un tas izskaidroja, kā viņa bija tikusi pie šā darba.

Peizlija nopētīja pulksteni, kas bija viņai uz rokas. Tas bija viens no Maršānu firmas pamatmodeļiem. – Es nekad nevalkāju pulksteni. – Viņa ar pirkstiem piesita pie sava mobilā telefona. – Kāda gan jēga, vai ne? Bet viņi